

ההוֹסֶף
 בלמידה התרורה
 בעניני מושית והגאנַלה
 היא הדרך הישירה
 לפעול התמצאות
 בבייאת המשיח
 והגאנַלה
 בפֿעָךְ מִמּוּשׁ.

(הרבי מליבא איטש
 בשיחות שבת
 פרישת טרי-ע-מצער
 ה'תנש"א)

וְאֵלֶּה, אָיִ

תַּלְמִידִי וְתַלְמִידָה
 רִשְׁתַּאֲהַלִּי יוֹסֵף יַצְחָם

דָּלָת

לְאַלְמָה

חוֹכְרַת הַכְּרָה
 גַּחֲנִימָן אַסְכָּד
בְּרוּאָבָן נְאָרָה

בְּ: _____

כְּתָבָה: _____

מבוא

לעומת הרים ותמיון הרפתקאות

עליך אכזרקה!

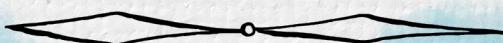
ביום כ"ח ניסן שנת התנש"א, אמר הרב מילובאייטש שיחה מיחדת לחסידים, בה הביע את צערו על העכוב בבריאת המשיח לאחר כל הדברים שנעשו. הרב העביר לחסידים את האחריות והזכות לפעול להבטחת הנאה, באמרו: "הדבר היחיד שעוזר יכולני לעשות: הנהני מוסר זאת לכל אחד מכם, עשו ככל אשר ביכולתכם לפעול ביאת משיח בפועל ממש".

השיחה גרמה להתעוררות רובה בקרוב החסידים בנושא הבאת הנאה. התמזהה איז ההבנה שהכוחות נתנו לכל יהודי, כתוע נותר רק לבצע.

חלפו מזמן שלושים שנה, בהן חי החסידים עם הידיעה כי הנאה הקדבה אינה רק בשורה גדולה וחדשה, אלא זו מציאות ההולכת וקורמת עור ונגידים לנוּג עיניינו, והיא תלייה במעשינו ובחששתך לוטנו. עליינו להתכוון לקראתה ולעשות הכל כדי לזרז את בואה.

במסגרת ציון שלושים שנה משיח זוז, שנת התשפ"א הכרזה בכל מוסדות החנוך של "רשות האהלי יוסף יצחק בארץ הקדש" כשנת "Յוצרים גאה".

למרות האתגרים המיוחדים המליכים את שנת הלמודים הנוכחית, התלמידים, התלמידות ובראשם צוות החנוה, התנסו במרכז ובהתלהבות לעשות כל שביקלתם - למהר ולזרז את בוא הנאה.

עִנָּאֵיךְ יִקְרַיְךְ

למוד מתוך החוברת שכלפניכם, והשתתפות בחידון – הופיעם את התכנים העשירים שנלמדו במשה השנה אודות הנאלה, מהים עבורהכם חזדנות וקרת נספת לעשות משחו ממשי להגעת הנאלה.

כמו שאנו חנו מוצאים בדברי הרבי אודות למוד עניין ממשי ונאלה, שנאמרו בסמכות ליום כ"ח ניסן:

"המזכיר בתקופה האחרונה בזגוע להוספה המיחדת בלמידה התורה בעניין נאלה ממשי – לא (רק) בثور 'סגנאה' למהר ולקרב ביאת המשיח והנאלה, אלא (גם) וב-anchor כדי להתחילה 'לחיות' בענייני ממשי ונאלה, 'לחיות' עם הזמן דימות המשיח, על ידי זה שהשכל נעשה ממקא וחדור בהבנה והשגה בענייני ממשי ונאלה שבתורה, ומהשכל מתפשט וחוזר גם ברגש הכלב, ועד להנאה בפועל, במחשבה דבריו ומעשיה באfon המתאים לזמן מיוחד זה, שעומדים על סך הנאלה ומראים באכבע שיינה זה (מלך המשיח) בא".

(מתוך שיחת שבת פרשת בליך, י"ז בתמוז התרנש"א)

במצלחה רבה במשימה החשובה!
הנחלת הרצות

תכנים בחוברת זו (כמו גם בתוכנית המציגות "זמן השיא") מבוטאים בחלקם הנadol על הספר "סודות הנאלה" מאות הרבה מנוח ברוח.

שער
ראשון

מִלּוֹת לְגַאֲלָה

מְשֻׁגִּים

צָרִיךְ נַפְאֹן הַתְּזִיהָד

"עוֹלָם" מֶלֶשׁוֹן "הָעוֹלָם" – הָעוֹלָם מַעֲלִים וּמִסְתֵּיר אֶת הַקָּדְשָׁה; לֹא רֹאוִים מִידָּכָא בָּרָא אֶת הָעוֹלָם וְאוֹר הַשָּׁם מִנְהָל אֹתוֹ.

לְאַרְךְ כָּל הַשָּׁנִים שַׁעֲבָרוּ מִזֶּה בְּרִיאַת הָעוֹלָם, יִשְׁ לְתֹרֶה וּלְמִצּוֹת מִטְרָה אַחַת – לְגַלְגֹּות. לְגַרְם לְכָרֶר שַׁהַעֲולָם עַצְמוֹ יַרְאֶה לְכָלָם, אֶת הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא הַנִּמְצָא בְּתוֹכוּ. הַגְּלֵי הָזֶה, יַתְּרַחַשׁ בָּזְמָן הַגָּאָה.

גְּהַכְּנִיס אֶת הַ"גְּ"

הַמֶּלֶךְ יַגְּנוּלָה' מִרְכְּבַת מִגְּנוּלָה', בְּתוֹסְפַת א'.

הַגְּנוּלָה מִתְלַבְּשָׁת בְּתוֹרַה הַגְּנוּלָה עַצְמָה, אֶלְאֶ שֶׁהִיא מִכְּנִיסָה בַּגְּנוּלָה' אֶת הָא' – "אַלְפּוֹ שֶׁל עוֹלָם", הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא.

(התיעודיות תנש"א כָּרֶר ג, שְׁבַת פָּרָשַׁת אַתְרִי-קָדוֹשים)

צטווטים

"אני מאמין באמונה שיכלה בביאת המשיח, אף על פי שתתמהה עם כל זה אזכה לו בכל יום שיבוא".

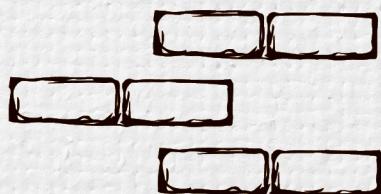
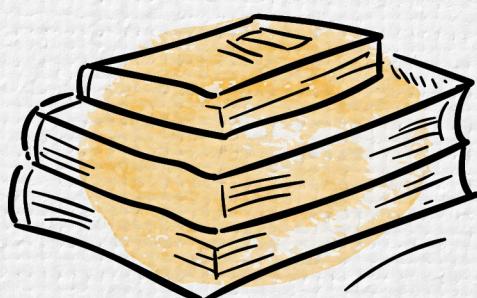
(על פי יג העקרין לרמב"ם)

.1

מדברי הרבי: "הדבר היחיד שעדי מעכבר את הנאה הוא הצרף שכל בני ישראל בבקשו וידרשו ויתבעו מהקדוש ברוך הוא להביא את הנאה האמתית והשכלה".

(התיעדויות תשמ"ז כרך ב, עמוד 164)

.2

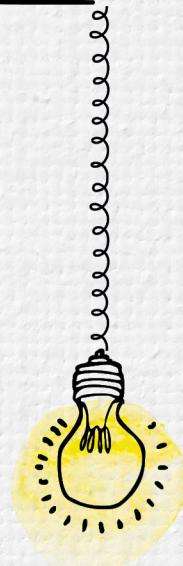

הַסְּפָקָה הַזְּהָרֶת

לאחד מחסידי כבוד-קדשת אדמור' ה"צמיח צדק" היה בית מסחר ואכסניה, אותם חכר מדי שנה מאות הפrix בעשרה רובל כסף שהיה משלם מראש.

שנה אחת שלח החסיד את בנו כדי לערוג את החזזה לקרהת השנה הבאה. עליה בדעת הבן לערוג את החזזה למשר חמש שנים הבאות אבל לחסוך עשרים רובל, שכון ניאוט הפrix להסתפק בשלושים רובל באמ ישולם מראש תחת החמשים המגיעים לו.

כשחזר הבן וספר לאביו על החלטת העסקה המצתחת שעשה, גער בו אביו: "לא זו בלבד שלא חסכה עשרים רובל אלא ששכלמת עשרים רובל לרייך, שהרי מאמינים אנו באמונה שלךם בביטחון המשים בשנה זו ממש, ולchein שכלמת לארבעה שנים הבאות"...

שער
שנוי

יממות המְשִׁיחָה

משגיים

טיק נסיך

בימות הפלישים יתגנלה בעולם הcombe האלקי האין סופי, הוא ישפייע על כלם ועל הכלכל. כן גם עולם הצומח, גם עולם הארץ וגם הדומים, יהיו מושלמים.

קיי "בצוחה רעד"

כאמ'ר ילדי ישראל עברו בים סוף, הם הצביעו ואמרו:
"זה אֱלֹהִינוּ וְאֶתְנוּהוּ" (שמות ט,ב), כן נאמר
עליהם ש"ם הקירוהו תחלה". גם לעתיד
לבוא, ילדי ישראל שזוכים ומקבלים חנוך
יהודי טהור, יצקו לחיות הראשונים כהצביע
ולראות אלקות.

צְטוּצִים

"הטוֹבָה תַּהֲיוֹ מִשְׁפָעָת הַרְבָּה וְכֵל
הַמְעֻדְנִים מִצְיָן כֶּעֶף, וְלֹא יְהִי עַסְקָה
כָּל הָעוֹלָם אֶלָּא לְדֹעַת אֶת הַשֵּׁם בַּלְבָד".

(רמב"ם, הלכות מלכים יב,ה)

.1

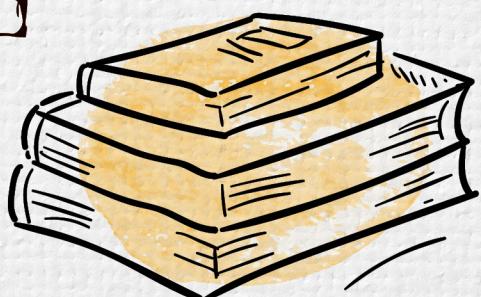
"וְגַר זָאֵב עִם כְּבָשׂ וְנִמְרָעֵם גַּדְיִוְרְבָּץ".
(בძקן, ילקוט שמעוני תהילים ר' מז תשלו)

.2

"לֹא יִשְׂאָנוּ אֶל גַּנוּי חֶרְבָּן, וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד
מִלְחָמָה".

(ישעיה ב,ד)

.3

אֲסִירֵי הַלְוִיסָק בְּבֵית הַאֲקָדֶם

מעשָׂה וּבוֹאוֹ לְרַבּ הַקָּדוֹשׁ רַבִּי מְנַחָּם מִנְדָּל מִזְטָבָסָק חַבּוֹרָת חַסִידִים בְּעַלְיָה מְנֻגְנִים מִפְרָסְמִים לְשִׁבּוֹת בְּהַיכָּל קָדְשׁוֹ וְלִהְנָעוּם לוֹ מִזְמָרוֹתֵיהֶם בְּשַׁלְחָנוֹ. בִּידֵי חַבּוֹרָת זִמְרָה זוֹ הָיָה נָגֵן מִיחָד בְּמִינָיו עֶרֶב לְאַזְן וּמוֹשֵׁר אֶת הַלְבָב, וּכְשָׁפְמוֹן לָהֶם רַבִּי מְנַחָּם מִנְדָּל בְּסֻעֻוזָת לִיל שְׁבָת קָדֶשׁ לְשִׁיר, וּבְקָשָׁוֹ לְפָצָח בְּזִמְרָה זוֹ, הַסָּה אָוֹתָם מִיד וּרְמֵזָהָם לְחַדֵּל מַלְנָגָנוֹ.

הַדָּבָר חִזֵּר וּנְשָׁנָה גַם בְּשֶׁアָר סְעוּוזָת הַשְּׁבָת, וְהָיָה בְּעִינֵיכֶם לִפְלָא.

לְמִחְרַת, בַּיּוֹם רָאשׁוֹן שְׁחַל בּוֹ רַאשׁ חִדְשָׁה, יָשַׁב רַבִּי מְנַחָּם מִנְדָּל בְּסֻעֻוזָת הַיּוֹם עִם תַּלְמִידָיו הַקָּדוֹשִׁים, וְלִפְתַּע צֹוה לְחַבּוֹרָת בְּעַלְיָה המְנֻגְנִים לְפָתָח דָּקָא בְּנָגֵן שָׁאָתוֹן הַסָּה בְּמִשְׁרָה כֹּל הַשְּׁבָת.

בְּשָׁעַת נְגִינַתָם בְּכָה רַבִּי מְנַחָּם מִנְדָּל מִאָוד וּזהַל דְּמָעוֹת כְּפִים, וְלֹאָחר מִכֵּן גָּלָה כִּי נָגֵן זוֹ הַמְשִׁירִי הַקָּוִיִּים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ הָיָה, וְזֹהִי הַסָּבָה שְׁלָא הַנִּיחָם לְנָגָנוֹ בְּשְׁבָת, כִּי שְׁלָא יָצַט עָרָב בַּיּוֹם הַקָּדוֹשׁ עַל חַרְבוֹ הַבִּיטָה וְגַלוֹת הַשְׁכִּינָה.

שיעור
שלישי

הנָה הַנָּה מְשִׁיחָה בָא

מְשֻׁגִּים

נָרוֹת בְּכֵי זָרֶק

הדור שַׁלְנוּ מִקְבֵּל כוֹחות מִהָּעֲבוֹדָה הַרְוחָנִית הַעֲצָומָה שֶׁכְּבָר עָשָׂו בַּעֲבָר כָּל הַאֲדִיקִים. כְּמוֹ גַּם דַּיְשָׁב עַל קַתְפֵּי שֶׁל אָדָם עָנָק וּמְצָלִיחַ לְהַגִּיעַ לִמְקוּמוֹת גְּבוּהִים.

אֲסִירֹות רְפֵּא בְּ"זָקְבָּתָן ? אֲלֵיכָן"

לְדוֹר שַׁלְנוּ יֵשׁ גַּם מַעֲלָה מִיחִידָת, שָׁאי!
לְדוֹרוֹת שַׁלְפָנִינוּ!

זֶהוּ דָוֶר שַׁבּוּ יְהוּדִים מִתְאָמִיצִים וּדְבָקִים
בַּתּוֹרָה וּבְמִצּוֹת, לִמְרוֹת הַחֲשָׁר הַרְוחָנִי
שִׁישׁ בְּעוֹלָם.

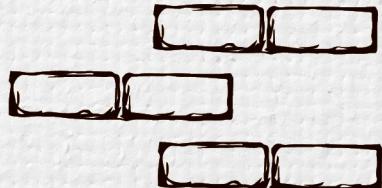
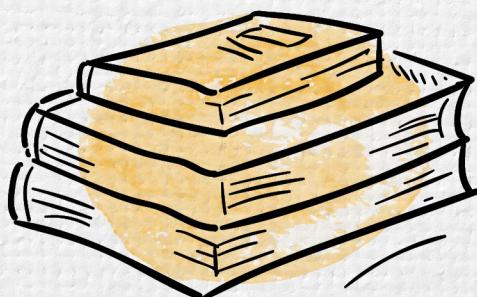
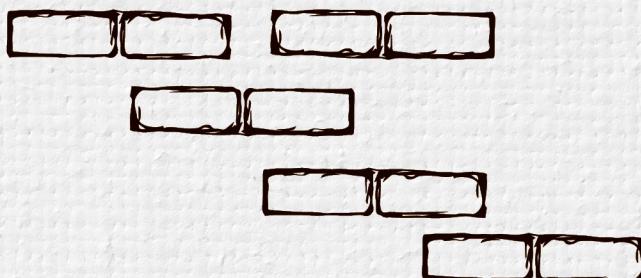
מִבָּאָר בְּחִסִּידָות שָׁאָפְלוּ מִשְׁהָ רְבָנוּ
הַרְגִּישׁ עָנוֹה מִיחִידָת כָּלִפי מִסְּרוֹת הַנּוֹשֶׁ
שְׁתִיהֵה בְּדוֹר שַׁלְ "עֲקָבָתָא דְמִשְׁיחָא" עַכְ
שְׁמִירַת הַתּוֹרָה וּבְמִצּוֹת.

צטוטים

"הנִה יְמִים בָּאִים נָאֵם הַשֵּׁם וְהַשְׁלָחָתִי
 רֹעֶב בָּאָרֶץ לֹא רֹעֶב לְלִכְמָן וְלֹא צְמָא
 לְפָנִים, כִּי אֵם לְשָׁמֵעַ אֶת דְּבָרֵי הַשֵּׁם".

(עמום ח,יא)

1.

ספר

אָרְבָּה!...

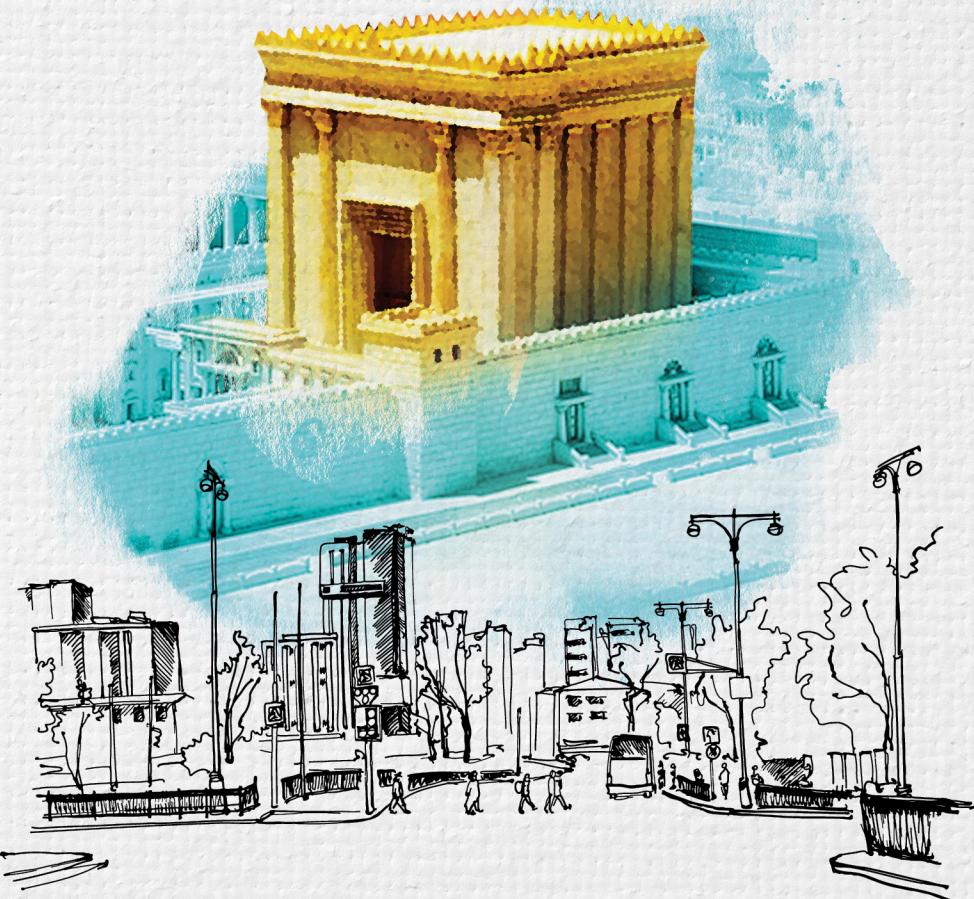
טַעַנוּ אֲנָשִׁים לִפְנֵי הָרַבִּי
מֶלֶךְ אֹוּטֶשׁ: "הַשְׁכָם וְהַעֲרֵב
אַתָּה מְבֻטִּית: הַנִּהְנָאָלָה
קְרוּבָה, וּמִן הַמְּפֻרְסָמוֹת כֵּי
כִּכְרָבָר לִפְנֵי אֲרָבָעים שְׁנָה
כִּכְרָבָר הַתְּבִטָּא כִּי הַאֲדָמוֹר
הַקּוֹדֵם (הָרַבִּי"צּ)...".

"אָדָרְבָּה!", עֲנָה כִּיהְם הָרַבִּי,
"אִם כִּכְרָבָר לִפְנֵי אֲרָבָעים
שְׁנָה הַכְּרִיז גָּדוֹל בִּישָׂרָאֵל
שֶׁ"הַנִּהְנָה זֶה בָּא" הָרִי עַתָּה
מְכֻרָח הַוָּא לְבֹוא!"...

שער
רבי עיי

טהילים הגאלאה

משגיים

השׁוֹר הַדָּבָר

הקול שיבחר את בוא הנְאָלָה, והיה קול "השׁופר הנְדוֹל". ויהי ביום ההוא יתקע בשׁופר גָדוֹל, וְאוֹהֶב אֲבוֹדִים בָּאָרֶץ אָשֵׁר וְהַנְּדָחִים בָּאָרֶץ מִצְרָיִם וְהַשְׁתַּחֲווּ לְהָל בְּהָר הַקָּדֵש בִּירוּשָׁלָם" (ישעיהו כז:ג).

האויר נקבע לשׁופר דָרָך פָתֵח צָר וַיָּצֵא דָרָך פָתֵח רָחֵב. כִּי השׁופר הנְדוֹל מסמך את היציאה של בני ישראל ממהמצר למרחב.

בְּנֵיכֶן ? קָאָדָן בְּרִיךְ הוּא

בספר זהה (ח'ק ג רכ,א) מכונה הבית השלישי "בְּנֵינָא דְקָוְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא" – בנין שיבנה על ידי הקדוש ברוך הוא.

יש דעות שונות האם בית המקדש ירד מוקן מן השמים, או יבנה בידי אדם. מסבר על כך שלמעשה, יהיו בבית המקדש השלישי דברים שיבנו בידי אדם ויהיו דברים שיירדו ויבואו מן השמים. כי מצד אחד עם ישראל יקדים את המזוה לבנות בית מקדש, ומצד שני יהיה במקדש דברים עליונים, שבזכותם הוא יהיה נצח!

צטוֹטִים

"וְהִיא בַּאֲחֶרֶת הַיְמִים נָכוֹן וְהִיא הַר בֵּית הַשָּׁם בְּרַאשׁ הַהָרִים וְנִשְׁאָמְגַבְעֹות וְנִהְרְוּ אֲלֵיכָו כָּל הַגּוֹיִם".

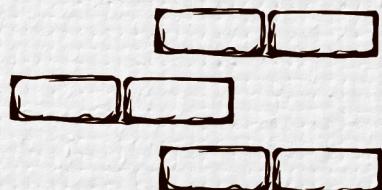
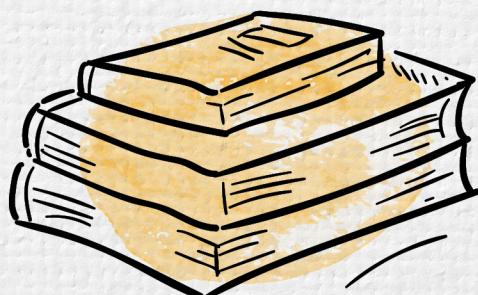
(ישעיה ב,ב)

.1

"וְאַתֶּם תַּלְקְטוּ לְאַחֲד אָחָד בְּנֵי יִשְׂרָאֵל".

(ישעיה כז, יב)

.2

ספר

רָפַח הַמְּכֹנֶה

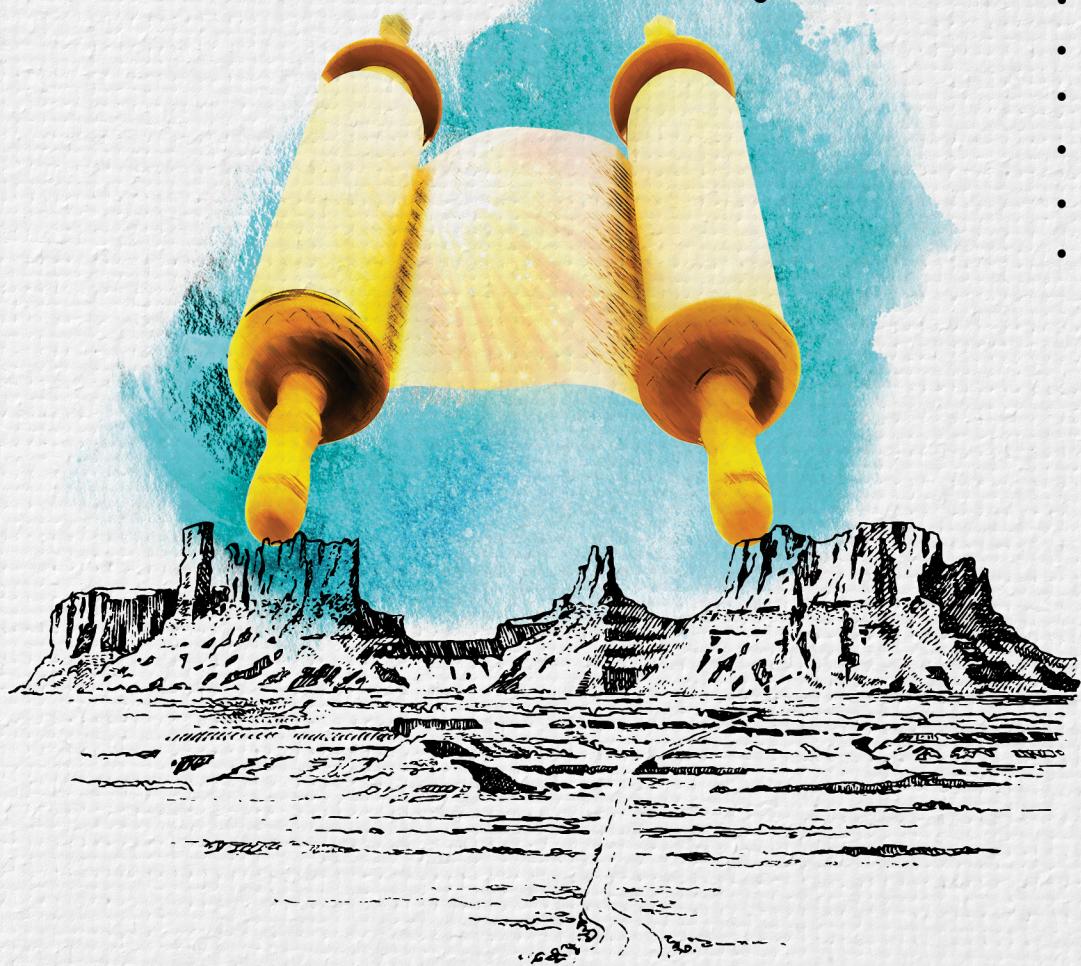
לקרأت החתנה הנדולה בזילוביון, בה נשוא צאלציאום של רבינו הזקן, בעל התנין, ורבן הקדוש רבי לי יצחק מברדייזב, קראע רבי לי יצחק את נוסח ההזמנה וצוה לכתוב כה:

"החתנה תתקיים אם ירצה השם בירושלים עיר הקדש והמקדש, תבנה ותכנס במהרה בימינו אמן. ובאם משיח צדקנו לא יבוא חסן ושansom עד אז – תתקיים החתנה בעיר זילוביון..."

שער
המישר

מחקרים למשיח

משגיים

איך הआיה ויהו זיך הטעודיך

אך מזר ה'צמץ צדק' היה אומר, שמשים
צדקו יתענג במייחד מהיהודים הפשוטים,
בעלי מסירות הנפש. כלומר, על-פי
שילמד תורה את כל העם, יכול הנגדלים
ביזטר וכולם יכלמו מפני את "תורתו של
משים", עם זאת, תהיה בו עוניה מייחדת
להתיחס לאנשים פשוטים וללמוד גם
אתם, על-פי רעמתם.

(על-פי ספר המאמרים תרצ"ט, עמ' 194)

רוכב ח' ח'ור

בנוביא מובא תאור, לפיו הממשים יגיע עני
ורכב על חמור".

על פי הפירושים השונים הדבר בא כסיף
שני דברים: את העונה של מלך המשים,
כי חמור הוא בהמת רכיבה פשוטה.

וכן את העבה שמלך המשים "רוכב" –
שליט, על עולם ה"חמור".

צטוֹטִים

"אותו המלך שיעמד מזרע דוד, בעל חכמיה יהיה יותר משכלמה, וגביא גדול הוא, קרוב למשה רבנו. ולפיכך ילמד כל העם ויראה אומת דרכו השם".

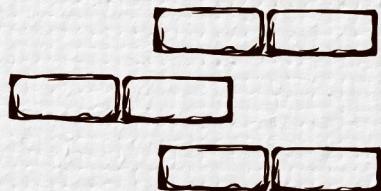
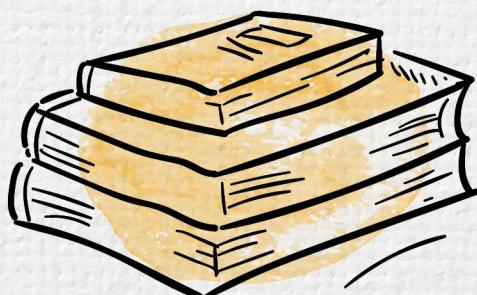
(רמב"ם, הלכות תשובה, פרק ט ה' ב')

.1

"ונחה עליו רוח השם, רום חכמה ובינה, רום עצה אבודה, רום דעת ויראת השם".

(ישעיהו יא, ב')

.2

רָצָק קָרֹב יוֹתֶר אֲכִיכָת הַאֲפֵיכָה!

אצל ה"חוּזה" מלבובין היה שבעון, והשעונים שהיו בזמנם היו דופקים בכל שנייה בקצב. פעם נכנס איש רב ואמר ל"חוּזה" שככל רגע שהוא שומע את קול השעון הוא נכנס קצת לעצבות, כי זה מזכיר לו שככל רגע מקרוב אותו למאה ועשרים... ענה לו ה"חוּזה" שככל רגע שהוא שומע את קול השעון לבו מתמלא בשינה גדולה שהינה רגע קרוב יותר לביאת המ研讨会.

"לא זו בלבד שטוף הנאה לבוא,
אלא הנאה כבר עומדת על סף הפתח
ומחכה לכל אחד ואחת מישראל
שיפתח את הדלת ויסחב את הנאה לתוך החדר!"
(מדברי רבינו מל'יאו איטש בשיחתו עם רב הראשי לישראלי
הרבי מרדכי אלהו בו במרחציו תשנ"ב)